

РЕШЕНИЕ

№ 118

гр. Пловдив, 03.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Ив. И.а

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Вера Ив. И.а Въззивно търговско дело № 20235001000015 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 260186/21.07.2022 г., постановено по т.д. № 1134/2019 г. на ОС-Пловдив, с което са осъдени „А.“ООД-гр.Б., ЕИК ***** и „А. - Б.“ЕООД-гр.К., ЕИК ***** солидарно да заплатят на „А. и.“ООД-с.В. (с предишно наименование „Д. а. ***“ООД), ЕИК ***** сумата 92 253.60 лв., представляваща остатък от продажната цена на 270 т. рапица, доставена на „А.“ООД по силата на Договор от 11.07.2016 г., за чието задължение „А. - Б.“ЕООД е приел да встъпи като съдлъжник, ведно с обезщетение за забава от подаването на исковата молба – 23.12.2019 г. до окончателното изплащане, сумата 31 494.35 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 12.08.2016 г. - 23.12.2019 г. върху сумата 92 253.60 л, и сумата 10 370 лв. - разноси по делото.

Жалбоподателите „А.“ООД-гр.Б. и „А. - Б.“ЕООД-гр.К. молят решението да бъде отменено като незаконосъобразно, неправилно по съображения, изложени в жалбата от 22.08.2022 г., и да бъде постановено от

въззивния съд решение, с което предявените срещу тях искове да бъдат отхвърлени. Като ответници в производството пред окръжния съд оспорват предявените искове като неоснователни. Претендират за присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата „А. и.“ООД-с.В. моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения, изложени в писмен отговор от 23.12.2022 г. Като ищец в производството пред окръжния съд предявява обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 79, ал.1 във вр. с чл. 327, ал.1 от ТЗ и чл. 86, ал.1 от ЗЗД за осъждане на ответниците да му заплатят солидарно сумата 92 253,60 лв., представляваща неиздължена част от продажна цена на 268,020 тона рапица, дължима съгласно сключения между ищеца като продавач и ответника „А.“ООД като купувач договор от 11.07.2016 г. за съхранение и продажба на рапица, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба, както и сумата 31 494,35 лв., представляваща мораторна лихва върху горепосочената главница, считано от 12.08.2016 г. до датата на предявяване на иска, което задължение е поето солидарно като съдлъжник от ответника „А. - Б.“ООД. Претендира за присъждане на разноски за въззивното производство.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на обжалваното решение съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК и във връзка с оплакванията и исканията на жалбоподателите, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и намери за установено следното:

Безспорно е между страните, че ищецът (към онзи момент с фирмено наименование „Д. а. ***“ООД) е предал 268,020 тона рапица с протокол с посочена дата 12.07.2016 г. и твърдяна действителна дата 13.07.2016 г. и е издал фактура № 1037/13.07.2016 г., в която като изпълнител е посочена фирмата „Д. а. ***“ООД и като получател е посочена фирмата „А. - Б.“ЕООД, за дължима цена 182 253,60 лв. на 268,020 тона рапица реколта 2016 г. Безспорно е, че на 16.08.2016 г. е платена сумата 40 000 лв. и на 30.08.2016 г. е платена сумата 50 000 лв., с което е изплатена част от цената в размер общо на 90 000 лв. от ответника „А. - Б.“ЕООД на ищеца, а останалата част от цената 92 253,60 лв. не е заплатена на ищеца.

Ищецът твърди с исковата молба от 23.12.2019 г., уточнена с молби от

6.01.2020 г. и от 17.01.2020 г., че съгласно договор за съхранение и продажба на рапица от 11.07.2016 г. дружеството се е съгласило да продаде, а ответникът „А.“ООД се е задължил да закупи рапица реколта 2016 г. с общо тегло 270 тона на цена 680 лв. за тон без ДДС. Твърди, че е изпълнил своето задължение и е доставил на ответника „А.“ООД договореното количество рапица 268,020 тона, което е било извозено съгласно договора с камиони, осигурени от купувача, на 12.07.2016 г., и превозено съгласно товарителниците до склад за съхранение-складова база „А.“, собственост на ответника „А.“ООД-гр.Б.. Твърди, че стоката е продадена на „А.“ООД и е получена от „А.“ООД в качеството ѝ на купувач по смисъла на договора. Твърди, че представител на „А.“ООД в търговските отношения между двете фирми било дружеството „А. - Б.“ЕООД-гр.К., чийто представител подписал документите за получаването на стоката и по искане на това дружество фактурата за стоката била издадена срещу „А. - Б.“ЕООД. Твърди, че ответникът „А. - Б.“ЕООД в лицето на упълномощен представител на управителя осъществил контакт с управителя на ищеца на 11.07.2016 г., като презентирал фирмата си като представител на „А.“ООД. Твърди, че на 11.07.2016 г. в офиса на ищеца се явила П. В. Ш., пълномощник на управителя на „А. - Б.“ЕООД ГСГ, която предложила на ищеца да сключи договор за покупко-продажба на рапицата с „А.“ООД като купувач, тя носела формуляр на договор за съхранение и продажба на земеделска продукция, управителят на ищеца провел по телефона разговор с Д. С.-представител на „А.“ООД, която потвърдила цената и сключването на договора. Твърди, че след това Ш. попълнила формуляра, като вписала ищеца в графа „продавач“ и „А.“ООД в графа „съхранител“, в текста на договора относно клаузата за цената за съхранение не била попълнена никаква цена. Твърди, че след подписване на договора от управителя на ищеца договорът бил сканирал и изпратен по имейл, посочен от Д. С., след което в същия ден на имейла на фирмата-ищец получили същия договор, сканиран, с подпис за купувач и изписани трите имена ДРС, с печат върху подписа ѝ на „А.“ООД. Твърди, че с това управителят на ищеца приел, че договорът е сключен и с Ш. уговорили започването на извозването на стоката, което продължило два дни и приключило на 13.07.2016 г., като транспортът бил осигурен от Ш., ищецът не знае кой е плащал за него. Твърди, че по искане и предложение на Ш. тя изготвила отчетен приемо-предавателен протокол, с който било обобщено

количеството на извозената продукция. Твърди, че между ищеца и „А. - Б.“ЕООД бил подписан приемо-предавателен отчетен протокол с дата 12.07.2016 г. (вероятно грешно посочена, защото извозването приключило на 13.07.2016 г.) към договора за покупко-продажба и съхранение, в който като забележка било отразено поемането на задължение от страна на „А. - Б.“ЕООД да носи отговорност за покупко-продажбата на стоката до окончателното ѝ плащане в крайно установения срок по договор 11.08.2016 г., с което това дружество се е ангажирало солидарно да отговаря за плащанията по договора заедно с основния длъжник-купувач и получател на стоката „А.“ООД, като е налице хипотеза на встъпване в дълг по смисъла на чл. 101 от ЗЗД. Твърди, че този текст за поемане на отговорност за плащането в лицето на „А. - Б.“ЕООД бил вписан в протокола по предложение на Ш. и защото чисто физически тя присъствала на сключването на сделката и натоварването на стоката. Твърди, че упълномощеният представител на „А. - Б.“ЕООД е заявил, че фирмата му желае да гарантира плащането на стоката, доколкото тя била предадена с уговорката, вписана в договора, за плащане в срок до 11.08.2016 г., като за ищеца втори длъжник за същия дълг предвид отложеното плащане било допълнителна гаранция, която приел. Твърди, че при подписването на протокола управителят на ищеца е провел по телефона разговор с представителя на „А.“ООД Д. С., която му заявила, че плащането на цената ще бъде извършено от „А. - Б.“ЕООД по вътрешни договорки между двете фирми, което било потвърдено и от Ш., поради което фактурата била издадена от ищеца на 13.07.2016 г. срещу „А. - Б.“ЕООД. Твърди, че е получил плащане от „А. - Б.“ЕООД общо на сумата 90 000 лв. като част от цената, като качеството на „А. - Б.“ЕООД като гарант за плащането и втори длъжник било потвърдено от това дружество с извършените плащания на 16.08.2016 г. на сумата 40 000 лв. и на 30.08.2016 г. на сумата 50 000 лв. Претендира да бъдат осъдени ответниците солидарно да му заплатят исковата сума като неизплатена част от продажната цена ведно с мораторна и законна лихва.

С отговора на исковата молба от 14.02.2020 г. ответникът „А.“ООД оспорва исквете като неоснователни и възразява, че липсва солидарност за твърдените задължения на ответниците към ищеца. Заявява, че съгласно представения договор от 11.07.2016 г. „А.“ООД е единствено съхранител по сделката между ищеца и купувача „А. - Б.“ЕООД. Представя с отговора

находящ се в дружеството екземпляр от действително сключената търговска сделка, който ищецът не е представил. Твърди, че договорът за съхранение и продажба на земеделска продукция от 11.07.2016 г. е сключен между три страни и по него дружеството „А.“ООД не е купувач, а единствено съхранител, като е поело задължението да съхрани стоката в неговата собствена база в гр. Б., но за собственика ѝ, действителния купувач, като такова съхранение не е извършено, защото стоката не е влизала в базата, а е извозена към пристанище Б.. Твърди, че по така сключената тристранна сделка „А.“ООД няма задължение на купувач, съответно на платец на цената на стоката, а единственото задължение на това дружество като съхранител е да съхрани стоката с грижата на добър търговец. Твърди, че договорът е уговорен като тристранен – още в шапката на договора са уговорени три различни страни, както и три различни права и задължения за тях в съответствие с ролята им по сделката. Заявява, че е наличен екземпляр от същия, в който като купувач фигурира другият ответник „А. - Б.“ЕООД, на което дружество стоката е и фактурирана и предадена с отчетен протокол. Твърди, че в представения от ищеца с исковата молба сгрешен екземпляр на договора отново договорът е изготвен и описан като тристранен и е налице пълна идентичност на клаузите му, но неправилно попълване от управителя на „А.“ООД на последната страница и липсващо описание на купувача по договора, за какъвто е предвидено място в частта, където са посочени страните. Твърди, че това неправилно попълване обаче се установява от фактурирането от ищеца и от плащанията и счетоводните и документални отразявания на другия ответник „А. - Б.“ЕООД. Възразява, че ищецът е в пълно неизпълнение съгласно текста на представения от него договор, тъй като не е доставил стоката на „А.“ООД, тя не е влязла в базата на дружеството за съхранение, не я е фактурирал по ЗДДС към „А.“ООД, а го е направил към „А. - Б.“ЕООД. Заявява, че фактурата е издадена спрямо „А. - Б.“ЕООД като купувач по сделката и тя е по същество търговския писмен договор и е с характер на първичен счетоводен документ, издаван за удостоверяване предметното и стойностно изражение на дадена стопанска операция, страните по същата и е основание за счетоводното ѝ отразяване. Твърди, че между „А.“ООД и дружеството-ищец не е налице търговска сделка за продажба на земеделска продукция, а такава е налице между ищеца и ответника „А. - Б.“ЕООД, който е вписан изрично като купувач както в действителния

тристранен договор, така и в издаваната като потвърждение на търговската сделка фактура. Заявява, че частично плащане на цената по сделката за продажба на рапица е извършено от „А. - Б.“ЕООД в полза на продавача, с което е извършено извънсъдебно признание на сключената и фактурирана търговска сделка между двете дружества. Заявява, че основанието в банковите преводи е продажба на рапица по фактура и няма индиция, че плащането е от друго лице или за сметка на друго лице, например „А.“ООД, за да се обоснове участието на друг купувач, а не на втория ответник „А. - Б.“ЕООД. Заявява, че отчетният предавателен протокол за предаване и извозване на уговорената стока с посочване на транспортните средства е отново сключен между ищеца-продавач и „А. - Б.“ЕООД като купувач, а не с „А.“ООД. Твърди, че съгласно изрична инструкция-нареждане, издадена от „А. - Б.“ЕООД като собственик на стоката след придобиването ѝ по фактурата на ищеца до „А.“ООД като съхранител, с която изрично е осъществено признание на качеството на „А.“ООД единствено на съхранител и на задължението като такъв да съхрани стоката в полза на нейния купувач „А. - Б.“ЕООД, като с инструкцията стоката е пренасочена за подвоз към пристанище Б. и изобщо не е влизала в склада на „А.“ООД. Твърди, че липсва каквото и да е посредничество по сделката, като такова не съществува в никоя от формите за търговско посредничество.

От ответника „А. - Б.“ЕООД-гр.К. не е подаден отговор на исковата молба.

С допълнителната искова молба от 17.06.2020 г. ищецът оспорва като неверни твърденията на ответника. Оспорва като неистински и като нищожен поради липса на съгласие представеният от ответника „А.“ООД тристранен договор от 11.07.2016 г. Твърди, че такъв договор не е сключен със съгласието на ищеца. Твърди, че между ищеца и „А.“ООД е сключен двустранен договор с продавач ищеца и купувач „А.“ООД, като сключването е чрез размяна на волеизявления от страните по електронен път, т.е. чрез изпращане на подписани от тях и сканирани екземпляри на двустранния договор, като съгласно чл. 14 от ЗЗД за ищеца приемането от страна на „А.“ООД е стигнало с получаването на имейла на 11.07.2016 г. в 14,02 часа, съдържащ сканиран екземпляр от изпратения от ищеца и оформен като двустранен договор, подписан от управителя Д. С., във вида, представен с исковата молба. Твърди,

че представеният от ищеца „А.“ООД тристранен договор е фалшифициран, защото подписът и саморъчно изписаните имена на Д. С. ведно с печата на „А.“ООД под теста за купувач са подменени с изписването на „А. - Б.“ЕООД, нечий подпис и печат на това дружество, след което следва текст за съхранител с подпис и печат на „А.“ООД и саморъчно изписване на трите имена на ДРС. Заявява, че „А.“ООД представя договор, който е доработван и коригиран без съгласие на ищеца във вид на тристранен и с подмяна на страни по съществената част на сключената сделка, след като на ищеца е изпратен като сключен двустранен представения с исковата молба договор. Заявява, че целта е да бъде прехвърлено задължението на длъжник, който не притежава никакви активи, като при сключването на сделката с „А.“ООД на 11.07.2016 г. ищецът е извършил справка в търговския регистър и в имотния регистър и е установил имотна обезпеченост на този съконтрагент, съответно, задлъжнялост и имотна необезпеченост на „А. - Б.“ЕООД. Оспорва твърдението да има сключен тристранен договор. Оспорва истинността на представения от „А.“ООД договор, като твърди, че той е дописан и допълнен неправомерно след датата на неговото подписване 11.07.2016 г. без знанието и съгласието на продавача, оспорва подписа и изписаните три имена на Д. С. в качеството ѝ на управител на „А.“ООД към датата на подписване на договора, оспорва подписа на управителя на „А. - Б.“ЕООД, изписан на третата страница на договора. Оспорва и истинността на представения от „А.“ООД документ нареждане-инструкция относно подписите, положени върху него, както и неговата дата, като твърди, че този документ не е подписан от лицата, които се сочат за негови автори, както и че той е антидатиран.

С отговора на допълнителната искова молба от 7.07.2020 г. ответникът „А.“ООД заявява, че наведените от ищеца твърдения не се отнасят до поставянето на подписите и от там до авторството на волеизявленията и така липсва оспорване по чл. 193 от ГПК, тъй като ищецът излага твърдения за осъществена материална подправка на документа чрез вписване в самото съдържание и в частта за подписите. Поддържа твърденията си, че не е купувач по договора, а единствено съхранител, и че не е получавал стока от ищеца, за която да му дължи плащане на цена.

С обжалваното съдебно решение окръжният съд приема, че съгласно представения от ищеца с исковата молба договор от 11.07.2016 г. се договарят

от страните права и задължения, свързани с продажба на стока, като представителят на „А.“ООД е положил подпис в качеството на купувач, без страните да са уговаряли права и задължения, свързани със съхраняването на стоката, поради което ответникът „А.“ООД има качеството на купувач на стоката и приема да заплаща предложената от продавача продажна цена, тъй като качеството на страната по договора може да се извлече не толкова от конкретно посоченото кажество, а с оглед правата и задълженията, които е поела по договора. Въз основа на заключението на СТЕ съдът приема, че на 11.07.2016 г. от електронната поща на ищеца са изпратени две писма с прикачени файлове на договора до посочен имейл-адрес, от който е върнато писмо на 11.07.2016 г. в 14,02 часа, към което е прикачен файл, идентичен с текста на представения от ищеца с исковата молба договор, поради което преценява, че договор е сключен чрез размяна на волеизявленията на представители на страните чрез електронната поща и договорът се счита за сключен в момента на приемане на предложението на ищеца от „А.“ООД на 11.07.2016 г. в 14,02 часа и затова представеният от ищеца договор следва да се цени като доказателство по делото въпреки невъзможността същият да бъде представен в оригинал. Съдът приема за установено въз основа на събраните доказателства, че ищецът е доставил стоката на уговореното място база „А.“-Б.. Относно представения от ответника „А.“ООД договор съдът намира въз основа на заключението на тройната СПЕ, че подписът за купувача по договора „А. - Б.“ЕООД не е изпълнен от управителя Г. Г. и доколкото не се ангажират доказателства кое е лицето, положило подписа, то купувачът „А. - Б.“ЕООД чрез управителя Г. не е изразил съгласие за сключването на договор от 11.07.2016 г. във варианта, представен от ответника „А.“ООД, поради което отношенията между страните следва да се уреждат с договора от 11.07.2016 г., с който ищецът се е задължил да достави на „А.“ООД рапица. Съдът преценява, че този извод се подкрепя и от обстоятелството, че в приемо-предавателен отчетен протокол от 12.07.2016 г. към договора от 11.07.2016 г. управителят Г. като представител на „А. - Б.“ЕООД не се индивидуализира като купувач по договора, а като приемател на стоката и заявява, че приема да отговаря за покупко-продажбата до окончателното плащане на 11.08.2016 г. Съдът отчита направеното от представителя на „А. - Б.“ЕООД изявление, че носи отговорност за покупко-продажбата на стоката до окончателното изплащане, като с оглед на

обстоятелството, че е заплатил част от продажната цена, приема, че „А. - Б.“ЕООД е встъпил в задължението на „А.“ООД за заплащане на продажната цена на доставената рапица и в това качество я е заплатил, а не в качеството си на купувач. Съдът посочва, че изявлението не е прецизно направено, но с оглед последващите действия на „А. - Б.“ЕООД, а именно отразяване счетоводно на фактурата в счетоводството му, заплащане на част от цената, посочване, че приемо-предавателният протокол се съставя във връзка с договор от 11.07.2016 г., по който „А. - Б.“ЕООД не твърди да е купувач, а приемател на стоката, поради което приема, че са налице предпоставките на чл. 101 от ЗЗД и ответникът „А. - Б.“ЕООД-трето лице на договор от 11.07.2016 г. се е спогодил с кредитора-ищец да встъпи в задължението и да го заплаща наред с длъжника-купувач „А.“ООД. Съдът приема, че този протокол удостоверява и изпълнение на задължението на ищеца за доставка на 270 тона рапица на „А.“ООД, тъй като протоколът не се оспорва от ответника „А.“ООД и съответно установява, че „А. - Б.“ЕООД има качеството на приемател на доставената от ищеца стока и посредник по договора от 11.07.2016 г. (по който договор очевидно не е купувач, доколкото е посочено, че е посредник), а страни по договора от 11.07.2016 г. са ищецът и ответникът „А.“ООД. Съдът приема въз основа на заключението на ССЕ, че фактурата, издадена от ищеца спрямо ответника „А. - Б.“ЕООД, е осчетоводена в счетоводствата на тези две дружества, а в счетоводството на „А.“ООД няма отрежение, като в счетоводството на ищеца задбалансово договорът от 11.07.2016 г. е осчетоводен като условно вземане от клиент „А.“ООД в размер на 92 253,60 лв. Съдът преценява, че в счетоводството на ответника „А.“ООД издадената фактура за доставката на 270 тона рапица не е отразена, но това не би могло да обоснове липса на задължение на „А.“ООД за плащане на продажната цена по силата на договора от 11.06.2016 г. Съдът посочва, че неотразяването на задължението за плащане на продажната цена в счетоводството на ответника „А.“ООД е свързано с това, че фактурата, обективизираща доставката по договор от 11.07.2016 г., е издадена на едно от задължените лица като получател на доставката „А. - Б.“ЕООД, в която не е отразено обстоятелството, че за плащането на цената на доставката отговаря и „А.“ООД, което дружество също има качеството на получател на доставката. Съдът посочва, че обстоятелството, че в издадената фактура „А.“ООД не е посочено като получател на доставката, не освобождава ответника от

заплащане на продажната цена, тъй като основанието за ангажиране отговорността на ответника „А.“ООД не е издадената фактура, а сключеният договор от 11.07.2016 г. Затова изводът на съда е, че между ищеца и ответника „А.“ООД е сключен договор, по силата на който ищецът се е задължил да продаде на „А.“ООД рапица с уговорен краен срок за заплащане на продажната цена 11.08.2016 г., а ответникът „А. - Б.“ЕООД е приел да встъпи като съдлъжник в задължението на „А.“ООД при условията на чл. 101 от ЗЗД и е заплатил част от продажната цена в размер на 90 000 лв., поради което остатъкът в претендирания от ищеца размер 92 253,60 лв. се дължи солидарно от ответниците. Съдът приема, че с договора е установено продажната цена да бъде изплатена до 11.08.2016 г. и затова след тази дата длъжниците изпадат в забава и дължат обезщетение, като за периода от 12.08.2016 г. до подаването на исковата молба на 23.12.2019 г. размерът на законната лихва върху сумата 92 253,60 лв. е 31 494,35 лв. и в този размер претенцията следва да се уважи.

С въззивната жалба жалбоподателите „А.“ООД-гр.Б. и „А. - Б.“ЕООД-гр.К. твърдят, че окръжният съд неправилно е приел да е налице валидно сключен договор между ищеца и „А.“ООД, по силата на който „А.“ООД да е купувач, както и че вторият ответник „А. - Б.“ЕООД е встъпил в задължението на „А.“ООД за заплащане на цената, откъдето е възникнала солидарна отговорност. Заявяват, че ищецът не е твърдял, че има сделка, по която „А.“ООД е купувач на стоката, а твърденията му са, че „А.“ООД било солидарен длъжник без посочване на източник на солидарността или че „А.“ООД бил някакъв гарант на продажбата между ищеца и „А. - Б.“ЕООД. Заявяват, че съдът кредитира представения от ищеца в копие двустранен договор от 11.07.2016 г. като действителната облигация между страните, но такъв писмен договор в оригинал ищецът не е представил, а в съдебно заседание е потвърдил, че не разполага с такъв. Заявяват, че затова съдът е следвало да изключи представения двустранен договор от доказателствения материал по делото. Твърдят, че такъв писмен договор не съществува в правния мир. Заявяват, че страните са разменяли по електронна поща копия на едностранно подписани документи, но двустранно подписан писмен договор няма, не съществува такъв обективно, като едната страна вероятно е подписала хартиен екземпляр на документа, сканирала го е и го е пратила по имейл на другата страна, но е пратила сканираното копие, а другата страна

вероятно е разпечатала копието, подписала го е, сканирала го е вече с двата подписа и го е върнала по ел.поща на първата страна, но е пратила копие на копието – подписаното първоначално сканирано копие. Считат, че такъв двустранен договор ще съществува, ако се съберат като доказателства двата документа, които носят оригинални мокри мастиленни подписи – първият, който е пратен от първата страна на втората като първоначално сканирано копие, но съществува в писмен оригинален вид с подписа на първата страна, и вторият, който представлява документа с положен мастилен подпис на втората страна върху изпратеното сканирано копие от първата страна, но съществува в писмен оригинален вид с мастиления подпис на втората страна. Заявяват, че такива два документа не съществуват, няма ги материално в правния мир, но и сделката, която биха доказали, не съществува, видно от всички доказателства по делото. Твърдят, че в търговския оборот често се разменят електронни копия на писмени договори, за да насочат към заявена воля на страните, но винаги в допълнение писмените оригинали се разменят и по пощенски път в две направления и така се овеществява, валидизира сделката с пълноценна писмена форма, а тук това липсва. Твърдят, че в случая страните не са разменяли по електронен път електронно подписани документи, което е създаване на оригинал на договор в електронен вид. Твърдят, че окръжният съд неправилно е приел с оглед данните от СТЕ, че двустранният договор, представен от ищеца, е сключен чрез размяна на електронна кореспонденция между ищеца и „А.“ООД, осъществена чрез електронни пощи - на ищеца и ел.поща a.ltd@abv.bg. Посочват, че е възразено относно неправилни данни в експертизата – сгрешени констатации относно изписването на имейлите и разминавания между a.b.v@gmail.com и gmail домейни. Заявяват, че съдът не излага мотиви в насока защо приема тези разменени неподписани волеизявления за валидни, като се твърди контрагент по сделката да е „А.“ООД, а не „А.“ООД, от чиято електронна поща се посочва да е извършена описаната кореспонденция, което дружество няма участие в договора от 11.07.2016 г. и не е търговски представител или пълномощник на „А.“ООД. Заявяват, че е останало недоказано по делото кой оперира с електронната поща на „А.“ООД, както и на какво основание последното е осъществявало кореспонденция от името на „А.“ООД, както и че по делото не е установено кой е собственият на „А.“ООД електронен адрес и има ли такъв изобщо, за да се твърди авторство на електронни съобщения на

„А.“ООД по делото. Заявяват, че размяната на електронни съобщения също както размяната на устни или писмени съобщения изисква установяване на автора на съобщението, като в случая авторството не се установява чрез КЕП или с други способности на доказване. Считат, че окръжният съд неправилно, при липса на съответни доказателства е приел договора от 11.07.2016 г., разменен по електронни пощи, за сключен, въпреки невъзможността той да бъде представен в оригинал. Твърдят, че волята и намеренията на страните личат и от изпълнението на сделката. Заявяват, че ищецът е продал и доставил стоката не на „А.“ООД, а на действителен купувач – нейният приемател втория по делото ответник „А. - Б.“ЕООД. Заявяват, че „А. - Б.“ЕООД го няма в двустранния договор, но е вписан като купувач в тристранния договор. Твърдят, че именно „А. - Б.“ЕООД е получил стоката и в качеството си на неин собственик я е препродал, като е наредил нейния подвоз директно към пристанище за доставка до краен клиент вместо към склада на „А.“ООД и тази стока никога не е влизала нито във владение, нито в патримониума на „А.“ООД, нито в склада на „А.“ООД, където е трябвало да се съхранява. Заявяват, че „А. - Б.“ЕООД е вписано като получател на стоката във фактурата, която е осчетоводена и включена в дневниците за покупко-продажби и справките-декларации по ЗДДС и на двете дружества (ищеца и „А. - Б.“ЕООД) и „А. - Б.“ЕООД е платило на ищеца частично цената по нея. Заявяват, че „А. - Б.“ЕООД е получател на стоката и по издадените и представени от ищеца превозни документи - товарителници. Заявяват, че ако купувач по сделката действително е било „А.“ООД, то спрямо него изпълнение на сделката не е осъществявано и затова на продавача не се дължи продажната цена, каквито изявления са правени по делото. Подчертават, че в нито един от действително съществуващите документи, включително създадени от ищеца, „А.“ООД не е посочено като купувач. Заявяват, че с оглед счетоводното отразяване на сделката и документите относно фискалната отчетност при ищеца и при ответника „А. - Б.“ЕООД купувач по сделката е „А. - Б.“ЕООД. Заявяват, че именно в качеството си на купувач, респективно на собственик на земеделската продукция „А. - Б.“ЕООД я е продал незабавно на друго търговско дружество – „А.“ЕООД, което е отразено в счетоводствата на „А. - Б.“ЕООД и на новия купувач „А.“ЕООД, който продава стоката на „Т. и.“, което е износител на стоката извън страната. Заявяват, че установеното задбалансово записване на „А.“ООД като длъжник

в счетоводството на ищеца е условно, като такова то не участва във формиране на финансовите резултати, т.е. не се появява в съответните финансови отчети и поради това може да бъде записано по всяко време, включително на по-късен етап, като в периода от 2018 г. до 2022 г. „А.“ООД не се появява в отчетите на ищеца като длъжник по продажбата и това задбалансово записване не е преместено в баланса, като бъде включено в сметката за съдебно предявени вземания. Твърдят, че тези аргументи разколебават дори предположение в кой момент точно и дали изобщо ищецът е приел „А.“ООД за свой купувач или включването на „А.“ООД има друго обяснение, тъй като единствено „А.“ООД разполага с ликвидно имущество. Заявяват, че ако „А. - Б.“ЕООД встъпва в дълга само за да дължи солидарно с „А.“ООД, то той не следва да е сочен, както е по всички доказателства, като купувач от ищеца. Заявяват, че препродажбата на земеделската продукция и счетоводните отразявания показват, че „А. - Б.“ЕООД не е имало воля за встъпване в дълг, а е приемало себе си за купувач, респективно собственик на продукцията, като поредицата от сделки е довела до полза от тях само за него, а не за „А.“ООД. Заявяват, че е наличен тристранен договор, подписан в оригинал, с установени изявления в него, направени за продавача от управителя му, за купувача от търговски пълномощник на „А. - Б.“ЕООД П. В. и за съхранител „А.“ООД. Заявяват, че ищецът е изпълнил задължение за доставка спрямо „А. - Б.“ЕООД, фактури и плащания по сделката отразяват като купувач по нея „А. - Б.“ЕООД, той е платил като купувач частично и е признал иска, както и е препродал стоката, счетоводните отразявания при ищеца и купувача сочат като купувач именно „А. - Б.“ЕООД. Заявяват, че след като страните са придали форма на сключваната от тях сделка, подписвайки писмено договор, то и встъпването в дълг е следвало да е облечено в тази форма, а такива данни по делото няма и липсват други предвидени обстоятелства за възникване на солидарна отговорност. Заявяват, че от „А.“ООД е представен по делото тристранния договор от 11.07.2016 г. в писмена форма и в оригинал, който следва да бъде разглеждан като действителното, последно и окончателно намерение между страните за оформяне на техните правоотношения. Посочват, че от графологичните експертизи действително е установено, че както договорът, така и последващите документи носят подписа на търговския пълномощник на „А. - Б.“ЕООД П. В., за чиято представителна власт по делото е представено

нейното търговско пълномощно. Твърдят, че е неверен изводът на съда, че не са ангажирани доказателства кое е лицето, положило подписа си на тристранния договор, а от там и липсата на валидно изразено съгласие от „А. - Б.“ЕООД за обвързване с тристранния договор. Посочват, че съгласно чл. 301 от ТЗ в случая не само че действието не е отречено, но е потвърдено с издавани и приемани фактури, правени плащания, декларирани обстоятелства по ЗДДС, последващи продажби на стоката, счетоводно отчитане и директно по делото потвърдени действия на пълномощника от страна на представителя на дружеството. Заявяват, че дори „А. - Б.“ЕООД да не е страна по този договор, то ищецът и „А.“ООД са страни по него, но съдът не е обсъдил възникналата правна връзка между тези две страни по този писмен оригинален договор. Заявяват, че другите доказателства също сочат, че тези две страни са действали според клаузите на този договор – ищецът е фактурирал на „А. - Б.“ЕООД, посочен като купувач по договора, ищецът е издавал и отчитал документи по ЗДДС на името на „А. - Б.“ЕООД, а не на „А.“ООД, ищецът води като контрагент-дебитор в счетоводството си „А. - Б.“ЕООД, а не „А.“ООД, ищецът води като задбалансово задължение такова на „А.“ООД, но не и като на купувач на продадената рапица, ищецът приема частично плащане от „А. - Б.“ЕООД, а не от „А.“ООД или не за сметка на „А.“ООД. Заявяват, че са неправилни и мотивите на съда относно тълкуване на разпоредбите на двата договора и за съгласуване единствено на разпоредби спрямо продажба на стоките, но не и за тяхното съхранение. Твърдят, че още в титулната част на договора се чете, че той е за съхранение и продажба на земеделска продукция с три отделни страни по него, налице е диференциране на две отделни цени – за продажба на стоката и за съхранението ѝ, задължението за заплащане на цената от купувача е условие за предаване на стоката на съхранителя, отделни раздели с права и задължения за купувач и за съхранител, с подписване на договора от купувача той извършва получаване на стоката във владение на съхранителя. Заявяват, че това съдържание на договора се потвърждава и от представения по делото приемо-предавателен протокол, в който е посочено, че стоката е единствено предоставена за съхранение в складова база на „А.“ООД, както и че именно „А. - Б.“ЕООД е задължен за заплащането на цената ѝ. Затова твърдят, че искът спрямо „А.“ООД е неоснователен, тъй като не се установява дружеството да е поемало задължение за заплащане на продажна цена, като

не е възникнала и солидарна отговорност между двамата ответници, годна да ангажира отговорността на „А.“ООД. Молят решението на окръжния съд да бъде отменено изцяло и исковете да бъдат отхвърлени, евентуално, да бъде отхвърлена исковата претенция спрямо „А.“ООД.

С отговора на въззивната жалба ответникът по нея излага посочените от ищеца с уточняващата молба от 17.01.2020 г. обстоятелства относно начина на сключването на представения от него с исковата молба договор от 11.07.2016 г. и посочва, че от заключението на СТЕ се установява размяната по електронна поща на файлове и че на 11.07.2016 г. в 14,02 часа от пощенската кутия на a.l.@abv.bg към имейл адреса на ищеца е върнато електронно писмо, съдържащо текстово съобщение с прикачен файл, съдържанието на който е представеният от ищеца с исковата молба договор. Посочва, че с отговора на исковата молба и впоследствие в хода на делото ответникът „А.“ООД не е оспорил така описаната размяна на имейл-кореспонденция. Посочва, че след подписването на договора по посочения начин управителят на ищеца решава, че сделката е сключена и разпорежда товаренето. Посочва, че в товарителниците за превоза от фирма „Т. н.“ООД за получател е посочена фирмата „А.“ООД, а в последващи товарителници без подпис за изпращач е посочена фирма „А.“ЕООД и за получател „чрез „Т. и.“ за „Г.“, като в тази превозна фирма съдружник е адвокат М. И. К.-процесуален представител на ответник по делото. Заявява, че ответниковата теза, че стоката въобще не е била транспортирана до склада на купувача „А.“ООД не е документално доказана по безспорен начин, като пренасочване на стоката е законно допустимо съгласно чл. 368, ал.2 от ТЗ, но тези действия на купувача „А.“ООД след натоварване на стоката са извън предмета на спора, защото правото на собственост на стоката по договора е преминало с натоварването ѝ на изпратените от купувача камиони съгласно общите правила на чл. 186а от ЗЗД. Посочва, че след приключването на товаренето на стоката между ищеца и „А. - Б.“ЕООД е подписан приемо-предавателния отчетен протокол с дата 12.07.2016 г., която дата всъщност е 13.07.2016 г. с оглед вписаните две натоварвания от 13.07.2016 г. Посочва, че в този протокол „А. - Б.“ЕООД е вписано като посредник и изпълнител на доставено количество рапица за съхранение в складова база „А.“ собственост на „А.“ООД, от което уточнение е видно, че ответниковата теза, според която купувач на стоката е „А. - Б.“ЕООД, е неиздържана, защото „А. - Б.“ЕООД не

може да бъде посредник, ако е закупил рапицата пряко от ищеца. Заявява, че с горното кореспондира и вписаното в същия протокол като забележка, че приемателят „А. - Б.“ЕООД носи отговорност за покупко-продажбата на стоката до окончателното ѝ плащане в крайно установения срок по договор 11.08.2016 г. Заявява, че този протокол установява количеството натоварена стока, приемането на солидарна отговорност на „А. - Б.“ЕООД за задълженията на купувача „А.“ООД, предаването на стоката на купувача „А.“ООД с посочването на камионите, на които е натоварена, количеството по камиони, място на транспортиране база „А.“ собственост на „А.“ООД в гр. Б.. Относно представения от „А.“ООД тристранен договор от 11.07.2016 г. заявява, че той е дописан, т.е. допълнен без знанието и съгласието на ищеца. Посочва, че подписите на управителя на ищеца присъстват на трите страници на договора, а подписите за „А. - Б.“ЕООД не принадлежат на управителя ГСГ, като в отговора на исковата молба и в отговора на допълнителната искова молба „А.“ООД не твърди този тристранен договор да е подписан от упълномощен представител на „А. - Б.“ЕООД, поради което извършеното от Г. в хода на делото потвърждаване на всички правни и фактически действия на П. Г. В. е без правна стойност, тъй като в този тристранен договор не е посочено името ѝ и от нито едно доказателство по делото не става ясно, че именно тя като пълномощник е подписала договора. Заявява, че е установено по делото, че този тристранен договор е подписан от ДРС значително по-късно след 11.07.2016 г., защото според тройната СПЕ тя има две транскрипции на подписване, кратка и дълга, и във всички документи, представени като сравнителни образци по делото, в периода на подписване на договора 11.07.2016 г. и близки до този период тя се подписва с дълга транскрипция, а за първи път тя се подписва с късата транскрипция на подписа в този договор, ведно с нареждане-инструкция от 12.07.2016 г., който документ е без официална дата по смисъла на чл. 181 от ГПК, поради което достоверната му дата е датата на представянето му по делото с отговора на исковата молба 14.02.2020 г., която дата следва да се приеме за достоверна и по отношение на тристранния договор. Посочва, че тристранният договор е подписан в единствен екземпляр. Заявява, че след сключването на договора между ищеца като продавач и „А.“ООД като купувач чрез размяната на кореспонденцията по имейлите управителят на ищеца предава подписания от него единствен оригинал на П. В. с обещание тя да го занесе за подпис лично

на управителя на „А.“ООД в гр. Б., където договорът е попълнен без знанието и съгласието на управителя на ищеца по начин, по който купувачът на стоката „А.“ООД е подменен с лишеното от имущество дружество „А. - Б.“ЕООД, а „А.“ООД е вписано като съхранител с цел да бъде осуетена възможността на ищеца да получи плащане на остатъка от продажната цена. Заявява, че оформянето на документа е станало по повод завеждането на делото предвид подписването на Д. С. като управител на „А.“ООД с кратката транскрипция на подписа й. Относно нареждане-инструкция от „А. - Б.“ЕООД посочва, че документът е издаден от „А. - Б.“ЕООД, представлявано от управителя ГСГ чрез пълномощник П. В. Ш., но от доказателствата не е ясно, че лицето П. В. Ш. и лицето П. Г. В. са едно и също лице, а представеното нотариално заверено пълномощно е на името на П. Г. В.. Посочва, че документът е издаден на 12.07.2016 г., която дата е вписана на ръка, и е цитирана фактура № 1037 от 12.07.2016 г., а последният натоварен камион и транспортните документи са от 13.07.2016 г., а фактурата е с дата 13.07.2016 г., и не се твърди от ответниците да е налице техническа грешка при издаването на този документ, на който и двамата ответници държат и наблягат по време на процеса. Заявява, че датата 12.07.2016 г. не е удостоверена официално и е валидна само в отношенията между ответниците по делото, но не и спрямо ищеца, като този документ е антидатиран с оглед подписването му от Д. С. от името на „А.“ООД с кратката транскрипция на подпис и вероятно като тристранния договор е изготвен по повод завеждане на делото. Заявява, че въз основа на заключението на ССЕ се установява, че в счетоводствата на „А. - Б.“ЕООД и на „А.“ООД е извършено осчетоводяване на фактура № 64/12.07.2016 г. за 267,46 тона рапица, за която рапица се твърди от ответниците да е процесната, която фактура е издадена един ден преди товаренето на стоката да приключи, тъй като последните две кантарни бележки са от 13.07.2016 г., и преди издаването на фактурата № 1037/13.07.2016 г. от ищеца към „А. - Б.“ЕООД. Заявява, че се твърди, че стоката е продадена от „А. - Б.“ЕООД на „А.“ООД след като е закупена от ищеца, но не можеш да придобиеш право на собственост върху стока, която е родово определена и все още не е претеглена, не е натоварена на превозното средства като факт на предаване на владението, преминаване на риска, отговорността и собствеността, съответно, не е надлежно индивидуализирана с документи. Заявява, че в счетоводството на ищеца вземанията по

двустранния договор от 11.07.2016 г. са отразени като вземане към „А. - Б.“ЕООД по фактура № 1037/13.07.2016 г. и като вземане към „А.“ООД като задбалансово, по договора. Посочва, че според становището на вещото лице при приемането на ССЕ счетоводната наука и законодателството не познават счетоводното записване на солидарните задължения както в счетоводния баланс на кредитора, така и в счетоводните баланси на солидарните длъжници. Твърди, че отношенията между ищеца и „А.“ООД се регламентират от представения от ищеца договор, сключен между тях чрез размяна на имейл кореспонденция. Твърди, че постъпването на подписания от Д. С. като управител на „А.“ООД договор в пощенската кутия на ищеца в 14,02 часа на 11.07.2016 г. следва да се счита за достигане на приемане на предложението и момент на сключване на договора по смисъла на чл. 14 от ЗЗД. Посочва, че към момента на сключване на договора не е имало законоустановено изискване за сключване на договори за търговия и съхранение на зърно в писмена форма. Счита, че сканираният договор представлява електронен документ по смисъла на Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги. Заявява, че документът не е подписан с електронен подпис от нито една от страните по него, но това изискване е налице когато е налице изискване за спазване на писмена форма, която форма в случая не е необходимо условие за действителност на сделката. Заявява, че сключването на договора от 11.07.2016 г. по гореописания начин чрез размяна на имейл кореспонденция не е оспорено от никой от двамата ответници. Заявява, че представеният от ответниците тристранен договор от 11.07.2016 г. е нищожен като сключен поради липса на съгласие по смисъла на чл. 26, ал. 2, предл. 2 от ЗЗД. Твърди липса на съгласие от дружеството-ищец за сключване на тристранния договор след като вече е бил сключен двустранен договор с ясни страни, предмет, цена, срок. Твърди липса на съгласие от „А. - Б.“ЕООД в лицето на управителя Г. Г., доколкото от заключението на СПЕ е установено, че подписите в договора не принадлежат на Г., като твърдение, че договорът е подписан от пълномощник на управителя е заявено при настъпила преклузия едва след приемане на първата СПЕ. Твърди, че представеното по делото нотариално заверено пълномощно от 18.09.2015 г. е депозирано с молба след изтичане на сроковете за представяне на доказателства и във връзка с твърдения, които не са изложени в отговора на исковата молба и в отговора на допълнителната искова молба, и

не следва да бъде зачетено като доказателство по делото, установяващо валидно упълномощаване за „А. - Б.“ЕООД от управителя Г. в полза на П. Г. В., поради преклузията по чл. 147 от ГПК, като не е ясно, че тристранният договор е подписан именно от П. Г. В. в качеството ѝ на пълномощник по силата на това пълномощно и извършеното от Г. в хода на делото потвърждение на всички правни и фактически действия на П. Г. В. е без правна стойност, последици и отношение към този тристранен договор по смисъла на чл. 42, ал. 2 от ЗЗД. Твърди, че стоката е доставена с натоварването ѝ на камиони в склада на ищеца-продавач, осъществено на 12.07.2016 г. и 13.07.2016 г. съгласно представени по делото товарителници и кантарни бележки, което обстоятелство допълнително е удостоверено с изготвяне и подписване на отчетен приемо-предавателен протокол между ищеца и „А. - Б.“ЕООД. Твърди, че по силата на така подписания чрез размяна на имейл кореспонденция двустранен договор между ищеца и „А.“ООД именно „А.“ООД дължи заплащане на продажната цена в срока до 11.08.2016 г. Твърди, че на основание приемо-предавателен протокол към договора от 11.07.2016 г. с посочена дата 12.07.2016 г., но при вероятна техническа грешка, тъй като отразеното в същия натоварване на три камиона е от 13.07.2016 г., съгласно който приемателят „А. - Б.“ЕООД носи отговорност за покупко-продажбата на стоката до окончателното ѝ плащане в крайно установения срок по договор 11.08.2016 г., продавачът-ищец е издал срещу „А. - Б.“ЕООД в качеството му на солидарен длъжник за плащане на продажната цена фактура № 1037/13.07.2016 г. за цялата дължима сума. Твърди, че след извършените от ответника „А. - Б.“ЕООД две плащания общо на сумата 90 000 лв. е останала дължима исковата сума ведно с мораторната лихва, които суми не са платени.

Съгласно разпоредбата на чл. 327, ал. 1 от ТЗ купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката или на документите, които му дават право да я получи, освен ако е уговорено друго. В случая е безспорно, че дружеството-ищец с наименование към 11.07.2016 г. „Д. а. **“ООД, понастоящем с променено наименование „А. и.“ООД, е продало 268,020 тона рапица с цена 182 253,60 лв. Безспорно е, че на 13.07.2016 г. ищецът е съставил фактура № 1037, в която като получател на стоката с това количество и цена е посочено ответното дружество „А. - Б.“ЕООД, както и че част от тази цена в размер на 90 000 лв. е платена именно от това дружество

на ищеца, а остатъкът в размер на исковата сума 92 253,60 лв. ищецът не е получил, както и не е получил претендираната мораторна лихва в размер на 31 494,35 лв. Спори се между страните кой е купувачът по договора за продажба на рапицата. Ищецът твърди и това е ясно заявено в исковата молба и в уточняващите молби от 6.01.2020 г. и от 17.01.2020 г., че купувач е ответното дружество „А.“ООД. Относно ответното дружество „А. - Б.“ЕООД ищецът твърди, както ясно е посочено в молбата от 6.01.2020 г., че това дружество е солидарно задължено с ответника „А.“ООД за заплащането на продажната цена, тъй като е налице хипотеза на встъпване в дълг по смисъла на чл. 101 от ЗЗД с подписването на приемо-предавателния отчетен протокол с посочена дата 12.07.2016 г. Ответниците твърдят, че купувач е ответното дружество „А. - Б.“ЕООД, а ответникът „А.“ООД не е купувач и затова не дължи на ищеца плащане на цената. Ищецът твърди, че договорната връзка между него и ответникът „А.“ООД е възникнала съгласно представения от него в копие с исковата молба договор за съхранение и продажба на собствена земеделска продукция от 11.07.2016 г., а ответниците твърдят, че отношенията между страните се уреждат от представения от ответника „А.“ООД с отговора на исковата молба в копие (впоследствие представен по делото и в оригинал) договор за съхранение и продажба на собствена земеделска продукция от 11.07.2016 г. Двата договора са документи, създадени въз основа на една бланка, но имат разлики относно посочените страни, в съдържанието на някои от клаузите и относно подписването им. Безспорно е, че ищецът не разполага с оригинал на представения от него договор, а ответникът „А. - Б.“ЕООД в съдебното заседание на 23.09.2021 г. представя оригинала на договора, представен по делото от ответника „А.“ООД с отговора му на исковата молба, в което съдебно заседание от страна на ищеца изрично е заявено, че ищецът не разполага с оригинал на договора. С подадения от ответника „А.“ООД отговор на исковата молба не е заявено искане ищецът да представи договора от 11.07.2016 г. в оригинал и не е заявено оспорване на истинността на представения от ищеца с исковата молба документ съгласно чл. 193 от ГПК, съответно, не е претендирано той да бъде изключен от доказателствата съгласно чл. 194, ал. 2 от ГПК, а е заявено, че представеният от ищеца договор е сгрешен екземпляр. С този отговор ответникът „А.“ООД представя в копие другия договор от 11.07.2016 г. с оглед установяване на изложените свои твърдения за това какви са

отношенията между страните - че дружеството-ищец е продавач, че купувач е дружеството „А. - Б.“ЕООД и че дружеството „А.“ООД е съхранител по сделката между продавача и купувача. С допълнителната искова молба ищецът оспорва като неверен, неистински (доработван и коригиран, фалшифициран на последна страница с подмяна на подписа и имената на Д. С. и печата на „А.“ООД с изписване на „А. - Б.“ЕООД и подпис и печат на това дружество, след което следва текст за съхранител с подпис, печат и име) и нищожен поради липса на съгласие представения от ответника „А.“ООД договор, като е заявено изрично оспорване на истинността на документа на основание чл. 193 от ГПК и е поискано на основание чл.183 от ГПК ответниците да бъдат задължени да представят в оригинал този договор. При тези обстоятелства няма основание представеният от ищеца екземпляр на договор от 11.07.2016 г. да бъде изключван от доказателствения материал по делото, а следва да се извърши преценка на доказателствената стойност на двата договора, след което, съответно, да се прецени основателността на твърденията на ищеца и на ответниците и с оглед на това и на претенцията на ищеца за присъждане на исковите суми в негова полза и в тежест солидарно за двамата ответници (за първия ответник „А.“ООД като купувач на рапицата и за втория ответник „А. - Б.“ЕООД като съдлъжник съгласно чл. 101 от ЗЗД).

Ищецът твърди, че представеният от него договор от 11.07.2016 г. е сключен чрез размяна чрез електронни пощи на подписани сканирани документи като прикачени файлове. Представеният с исковата молба договор е всъщност разпечатка на документа, който ищецът твърди да е получил като прикачен файл на своята електронна поща с подписа на управителя на ответното дружество „А.“ООД. Видно от заключението на вещото лице инж. А. К. от 27.08.2021 г., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 23.09.2021 г., при извършената проверка на съдържанието на електронната пощенска кутия на ищеца са открити три писма с търсене по критерий „а“, двете са в директорията „Изпратени“ и едно е в кутия „Получени“, изпратените писма са със заглавие „д-р за съхранение и продажба на земеделска продукция“, те не съдържат текстово съдържание, и към двете е наличен един прикачен файл с наименование „д-р за съхранение и продажба на земеделска продукция.pdf“, полученото писмо е изпратено на 11.07.2016 г. в 14,02 часа от a.l.abv.bg до пощата на ищеца, то е със заглавие „Re:д-р за съхранение и продажба на земеделска продукция“, няма текстово съобщение,

посочени са фирмени данни за дружеството „А.“ЕООД без посочено име или подпис на представител или служител, наличен е прикачен файл с наименование „Договор.pdf“, даден в приложение №3. Този файл е идентичен с документа, представен от ищеца в копие (разпечатка) с исковата молба. Видно е от снимката на това писмо, която вещото лице е инкорпорирало в заключението си, че адресът на подателя не е в домейна abv.bg, а е от gmail.com, което обстоятелство обаче не се отразява на верността на констатациите на вещото лице относно разменената кореспонденция. Видно от същото заключение, и трите писма са изследвани в средата на обществената пощенска услуга abv.bg, те се намират и съхраняват в пощенските сървъри на abv.bg, където не би могло да се извърши промяна на датата и часа на изпращане и получаване на писмата, текста в тях и съдържанието на прикачените файлове. Установява се следователно основателността на твърдението на ищеца, че той е получил на 11.07.2016 г. в 14,02 часа като прикачен файл сканирано копие от договора със съдържанието, представено като разпечатка на договора с исковата молба. В случая разменената по електронните пощи кореспонденция не представлява електронни писма, тъй като в съобщенията няма текстове и подписи, поради което не са създадени електронни документи, а само са разменени като прикачени файлове сканирани текстове на писмени документи, които файлове не представляват електронни документи по смисъла на чл. 3, ал. 1 от Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги (към 2016 г. с наименование Закон за електронния документ и електронния подпис) и чл. 184 от ГПК. Действително, в случая кореспонденцията не е видно да е осъществена от имейл адрес на ответното дружество „А.“ООД, а е до и от адрес a.l.gmail.com, но това не е пречка да се прецени съдържанието на прикачения файл и конкретно дали той се отнася до дружеството „А.“ООД, доколкото кореспонденция до и от това дружество няма пречка да се изпраща и чрез чужда електронна поща. Видно от съдържанието на прикачения файл, изпратен от тази електронна поща и получен в електронната поща на ищеца на 11.07.2016 г. в 14,02 часа, представен в разпечатка от ищеца с исковата молба, в текста ръкописно са посочени датата на договора 11.07.2016 г., мястото на сключване с. В., данните на дружеството-продавач, за купувач няма посочени данни, в графата за съхранител с печатен текст са посочени данните на „А.“ООД, относно предмета на договора е посочено, че

продавачът и купувачът предават на съхранение на съхранителя стока рапица реколта 2016 г., 270 тона, като точното продадено количество е според кантарна бележка, цена за съхранение не е посочена, продажната цена е 680 лв. за тон, платима изцяло от купувача в срок до 11.08.2016 г. срещу издадена търговска фактура, която доказва правото на собственост върху стоката и е основание за получаването ѝ от съхранителя, посочено е и че купувачът изплаща дължимата цена незабавно, като сключването на договора представлява надлежно доказване на приемането и предаването на стоката. В печатния текст на договора е посочено, че по силата на този договор (продавачът) е предал на купувача договорената стока в количеството, установено с кантарна бележка, като договорът има силата на приемо-предавателен протокол за страните, и че стоката се доставя в място на получаване Б., 5ти километър, база „А.“. Посочено е още в печатния текст, че купувачът с подписването на този договор придобива собствеността върху стоката и поема риска за нея. На последната страница от договора се съдържат два текста. Първият текст е следният: (1) Продавач: С подписа си под този договор извършвам: 1. Продажба на стоката по него; 2. Предаване на продадената стока във владение на съхранителя; 3. Деклариране по към чл.14,ал.3 от Наредба №40 от 15.09.2003 г., след което е положен подпис (параф), поставен е печат на фирмата-ищец, и след печатен текст три имена са изписани ръкописно имената Й. Х. Н.. Вторият текст е следният: Купувач: С подписа си под този договор извършвам: 1. Покупка на стоката по него; 2. Получаване на продадената стока във владение на съхранителя; 3. Приемане на декларацията по към чл. 14,ал.3 от Наредба № 40 от 15.09.2003 г., след което е положен подпис (параф), поставен е печат на „А.“ООД и след печатен текст три имена са изписани ръкописно имената ДРС. Видно е следователно, че договорът е подписан и подпечатан за дружеството „А.“ООД с посочено негово качество купувач и е заявено извършване с подписа на покупка на стоката и получаването на продадената стока във владение на съхранителя. С оглед на така направеното волеизявление на управителя на дружеството „А.“ООД се установява, че договорът е сключен от това дружество именно в качество на купувач, който е извършил покупката на стоката и я е получил, като съгласно т.4.2. с подписването на договора купувачът е придобил и собствеността върху стоката и е поел риска за нея. Видно от представените от ищеца в копия с исковата молба кантарни бележки, рапица е натоварена на

превозни средства на 12.07.2016 г. и 13.07.2016 г. Видно от представените от ищеца в копия с исковата молба 9 броя товарителници, те са съставени на 12.07.2016 г. и 13.07.2016 г. и в тях като изпращач е посочена фирмата на ищеца, а като получател фирма „А.“ООД-Б.. Установява се следователно основателността на твърдението на ищеца, че договорът за продажба на рапица от 11.07.2016 г. е сключен от него като продавач именно с ответника „А.“ООД като купувач, след което ищецът е натоварил за превоз и е изпратил на този купувач стоката рапица. Установява се затова и че именно ответникът „А.“ООД дължи да заплати на ищеца цената на продадената му стока рапица.

Няма спор между страните, че е бил съставен и представеният от ищеца в копие с исковата молба приемо-предавателен отчетен протокол към договор от 11.07.2016 г. с посочена негова дата 12.07.2016 г. Няма спор между страните, че този протокол е изготвен от дружеството-ищец и от дружеството „А. - Б.“ЕООД, като в уточняващата молба от 17.01.2020 г. ищецът изрично заявява, че дружеството „А. - Б.“ЕООД е представлявано при подписването на този протокол и той е бил изготвен не лично от управителя Г. Г., а от неговия пълномощник П. В. Ш.. Няма спор между страните, че изявленията, направени в този протокол от страна на „А. - Б.“ЕООД, обвързват именно дружеството „А. - Б.“ЕООД. Видно от този протокол, с него се извършва окончателен отчет на извършеното предаване и приемане на стоката рапица с посочени 9 броя превози (7 от дата 12.07.2016 г. и 2 от дата 13.07.2016 г.). Видно от текста на този протокол, в началната му част е посочено, че той е подписан между страната „А. - Б.“ЕООД-гр.К., представлявана от ГСГ, като посредник и изпълнител на доставено количество рапица реколта 2016 г. за съхранение в складова база „А.“, собственост на „А.“ООД-гр.Б., и страна фирмата на ищеца като производител и предавател на съответното количество рапица. Видно от последния текст на протокола-забележка, приемателят „А. - Б.“ЕООД носи отговорност за покупко-продажбата на стоката до окончателното ѝ плащане в крайно установения срок по договор 11.08.2016 г. Установява се следователно от текста на протокола, че в него „А. - Б.“ЕООД не се сочи да е купувач на стоката, а е указано, че е посредник и изпълнител на доставено количество рапица за съхранение в складова база „А.“, като посочения на следващия ред текст „собственост на „А.“ООД“ логично следва да се отнася не до складовата база, а до количеството рапица. Установява се още от наличието на забележката, че „А. - Б.“ЕООД се сочи като приемател, а

не като купувач, и с текста в тази забележка поема задължение, което един купувач вече има и затова няма основание да поема – да носи отговорност за покупко-продажбата на стоката до окончателното ѝ плащане в крайно установения срок по договор 11.08.2016 г. Основателно е затова становището на ищеца, че с текста на тази забележка от страна на дружеството „А. - Б.“ЕООД е заявено, а от страна на ищеца е прието, встъпване на дружеството като съдлъжник в задължението по представения от ищеца договор от 11.07.2016 г. на купувача „А.“ООД, вследствие на което съгласно чл. 101 от ЗЗД първоначалният длъжник „А.“ООД и встъпилото дружество „А. - Б.“ЕООД отговарят към кредитора-ищец като солидарни длъжници. При тези обстоятелства и след като ответникът „А. - Б.“ЕООД е съдлъжник и като такъв дължи плащане на продажната цена няма пречка ищецът да издаде фактура за плащане срещу него, каквато е издадената фактура № 1037/13.07.2016 г., респективно, да извърши съответните счетоводни записвания и деклариране по ЗДДС, както и да приеме плащане на част от цената от „А. - Б.“ЕООД. Неоснователно е затова разбирането на жалбоподателите, че с издаването на фактурата, с осчетоводяването ѝ и с приемането на частичното плащане ищецът посочва като купувач по сделката „А. - Б.“ЕООД. Видно от заключението на вещото лице Д. С. от 16.03.2022 г., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 24.03.2022 г., действително фактурата № 1037/13.07.2016 г. е отразена в счетоводствата на ищеца и на „А. - Б.“ЕООД, съответно, като вземане от клиент и като задължение към доставчик, а в счетоводството на „А.“ООД липсва контрагент с името на ищеца и не са осчетоводени никакви документи, свързани с търговска дейност между дружествата, като в счетоводството на ищеца е осчетоводен задбалансово договор от 11.07.2016 г. като условно вземане (условен актив) от клиент „А.“ООД в дебит сметка 410 в размер на 92 253,60 лв. и кредит сметка 983-менителници, договори или записи на заповед, фактурата е включена в дневника за продажбите и справка-декларация по ЗДДС за месец юли на 2016 г. на ищеца. Видно от същото заключение, в счетоводството на „А. - Б.“ЕООД са отразени 7 броя сделки между него и дружество „А.“ЕООД-гр.Б., като тази по фактура № 64/12.07.2016 г. е за продажба на рапица, а останалите са по фактури, издадени в периода 18.07.2016 г.-25.07.2016 г., и са за продажба на пшеница, а в счетоводството на „А.“ЕООД е отразена продажба на стоката рапица по фактура №

64/12.07.2016 г. от това дружество на „Т. и.“ООД с фактура № 626/14.07.2016 г. Видно от същото заключение, плащанията от страна на „А. - Б.“ЕООД към ищеца на сумите 40 000 лв. на 16.08.2016 г. и 50 000 лв. на 30.08.2016 г. са отразени в счетоводствата на двете дружества. Видно от обясненията на вещото лице С. в съдебното заседание на окръжния съд на 24.03.2022 г., в случая се издава една фактура към крайния получател на стоката и вземането се води към нея, в задбалансовите сметки също не е грешно да се отчете, че има едно такова вземане, но по тях обикновено се отчитат чужди активи и пасиви, които се използват от едно предприятие и са оставени за използване и за съхранение, доколкото в случая при ищеца е оставено нещо за съхранение е въпрос на вътрешна организация на счетоводната отчетност, която се създава от главния счетоводител, но по номенклатура няма конкретно записване за това как се отразяват сделки за солидарно отговорни длъжници, задбалансовото отчитане не участва във формиране на резултатите, те са един вид за вътрешна консумация, по-скоро като записвания за вземане на управленски решения, но те не участват при формиране на финансови резултати и т.н., такива задбалансови записвания могат да бъдат извършени на по-късен етап, не може да се установи дата на записването, ищецът е извършил задбалансово записване на вземането по отношение на „А.“ООД на база договор за съхранение, по счетоводна справка към 2022 г. това задбалансово записване си стои все още като вземане, когато е налице едно и също вземане спрямо две различни лица няма как да са в един запис и няма счетоводно решение за този случай, в баланса няма как да се отрази това и няма как той да се изравни, при вземане спрямо две лица солидарно ако спрямо единия длъжник е направено счетоводно записване, а спрямо другия е отразено задбалансово вписване, то в счетоводството на длъжника със задбалансовото вписване също трябва да бъде отразено като задължение, а ако има плащане по задбалансовото вземане, това задбалансово вземане ще трябва да се прехвърли вече като вземане, т.е. да се премахне вземането от първоначалния длъжник, което може да стане със сторно по фактурите може би, трябва да се сторнира вземането от първоначалния длъжник, за да се прехвърли това задбалансово и да отиде в баланса. В случая при анализа на представените от ищеца документи се установяват разменените между ищеца и „А.“ООД волеизявления и сключването на сделката именно между тях, съответно, като продавач и купувач с постигането на съгласието съгласно чл.

14,ал.1 от ЗЗД при получаването от ищеца на изявлението от страна на „А.“ като прикачен файл по имейла на 11.07.2016 г. в 14,92 минути, като по начало именно сключеният договор, а не счетоводните документи и записвания определят вида на правоотношенията между страните, съответно, техните права и задължения, и освен това в случая за ищеца се установява наличие на основание да води счетоводството си и при отчитане на поетото от дружеството „А. - Б.“ЕООД задължение като съдължник по договора за продажба. Установява се следователно основателност на претенцията на ищеца двамата ответници да бъдат осъдени солидарно да му заплатят, дружеството „А.“ООД като купувач и дружеството „А. - Б.“ЕООД като съдължник, исковите суми за остатъка от продажната цена и за мораторната и законна лихви.

Относно договора от 11.07.2016 г., представен от ответника „А.“ООД с отговора на исковата молба в копие и в оригинал впоследствие по делото от ответника „А. - Б.“ЕООД, се констатира, че този документ действително обективира друг вид правоотношения между страните. В този договор в графата за купувач на ръка са попълнени данните на „А. - Б.“ЕООД, относно цената за съхранение е попълнен на ръка текст „по договореност“, а на последната страница след текста относно продавача (който е идентичен с този в представения от ищеца договор) при текста за купувача (който в печатната част е идентичен с този от представения от ищеца договор) след имена е изписано ръкописно „А. - Б.“ЕООД и следват подпис (параф) и печат на дружеството, след което е добавен ръкописен текст „Съхранител“ и след него следва подпис (параф), печат на „А.“ООД и са изписани имената ДРС. Видно от заключението на в.л. С. от 13.05.2021 г., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 23.09.2021 г., и от заключението на тройната СПЕ от 2.11.2021 г., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 28.01.2022 г., текстът „ДРС“ до подписа срещу текста „съхранител“ е изпълнен от това лице, както и подписите в документа са изпълнени от нея. Видно от заключението от 2.11.2021 г., Д. С. е полагала, изпълнявала включително за периода от 11.07.2016 г. до момента подписите си в два варианта (пълен и съкратен вариант), които са проявяват устойчиво през този период, а съгласно допълнителното заключение на тройната СПЕ от 7.01.2022 г., прието също в съдебното заседание на окръжния съд на 28.01.2022 г., в договора подписите на Д. С. са изпълнени със съкратен вариант, докато сравнителните образци от

подписи на С. в документите от ТР в периода 2014 г., 2015 г. и 2016 г. и в БДС при ОД на МВР-Б. в периода 2012 г., 2017 г. и 2020 г. и в част от експерименталните образци, снети от разследващия полицаи по дознание № 229/2020 г., са изпълнени с пълния вариант на подписите на С.. Следва да се посочи обаче, че с оглед изписването на трите имена на управителя на „А.“ООД в случая само от начина на полагането на подписа (параф) не може да се направи самостоятелен извод за липса на изразена воля от страна на дружеството и за време на съставяне на документа. Относно дружеството „А. - Б.“ЕООД самият ищец твърди, че то е било представлявано при сключването на договора на 11.07.2016 г. не от неговия управител лично, а от пълномощник - лицето П. В. Ш., именно която е подписала и протокола с посочена дата 12.07.2016 г. Съответно, само от обстоятелството, че подписите в договора, положени за дружеството „А. - Б.“ЕООД не са изпълнени от управителя ГСГ, както се установява от заключението на в.л. С. и на тройната СПЕ от 2.11.2021 г., не може да се заключи, че воля не е била изразена за дружеството от съответен представител, а относно обратното изрично са направени изявления в хода на процеса от страна на дружеството. Няма основания при тези обстоятелства да се приеме, че представеният от ответниците договор от 11.07.2016 г. не съдържа изявления за дружествата „А.“ООД и „А. - Б.“ЕООД, надлежно направени от техни представители. Съществено в случая е дали това е договорът, който е бил сключен с участието и знанието на ищеца. Несъмнено е, че ответниците разполагат с този договор, но те не твърдят, нито установяват ищецът да разполага или да знае за него на датата 11.07.2016 г. и по времето, когато ищецът доставя рапицата, на 12 и 13 юли 2016 г., поради което няма основания да се приеме, че той е обвързан от този договор, а не от представения от него договор с купувач „А.“ООД, за който договор се установи по делото, че ищецът разполага с него и го представя във вид на разпечатка на прикачения файл, получен като сканиран документ за съгласие на управителя на „А.“ООД по електронна поща на 11.07.2016 г. в 14,02 часа. При тези обстоятелства документът, представен от ответниците, не е противопоставим на ищеца и не установява възникването на отношенията, които са отразени в него и които ответниците претендират да са възникнали в случая. Следва да се отчете и че този договор не кореспондира с изявленията, направени от страна на ответника „А. - Б.“ЕООД в протокола с дата 12.07.2016 г., които бяха

разгледани по-горе и които съдът приема с оглед посоченото в протокола като изявления не на купувач, а на посредник, изпълнител, приемател и съдлъжник. Установява се следователно, че неоснователно ответниците претендират отношенията между тях и ищеца да се уреждат въз основа на представения от тях договор от 11.07.2016 г. Относно документа нареждане-инструкция от „А. - Б.“ЕООД до „А.“ООД от 12.07.2016 г., съставен между тях, следва да се отчете, че той не носи подписа на ищеца, няма данни той да е уведомен за него и да е ангажиран с негово изпълнение, поради което той не обвързва ищеца и затова не установява обстоятелства, които да са от значение при преценката на отношенията на ищеца с ответниците.

Установява се следователно, че предявените от ищеца искове за присъждане на остатък от продажната цена и за присъждане на лихви (мораторна и законна) са основателни и правилно са уважени от окръжния съд срещу двамата ответници за солидарно заплащане на сумите. Въззивната жалба като неоснователна следва да бъде оставена без уважение, а обжалваното решение ще бъде потвърдено.

От страна на ответника по жалбата се претендира за присъждане на разноски за въззивното производство – на сумата 9 500 лв. за платено адвокатско възнаграждение съгласно представения списък на разноските. Видно от представения договор за защита и правно съдействие от 10.02.2023 г., от ответника е платено адвокатско възнаграждение за защитата във въззивното производство в размер на 9 500 лв., поради което тази сума следва да се присъди в полза на ответника по жалбата и в тежест на жалбоподателите.

С оглед на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260186/21.07.2022 г., постановено по т.д. № 1134/2019 г. на ОС-Пловдив.

ОСЪЖДА „А.“ООД-гр. Б., ул. П. к., ап.база „А.“, ЕИК ***** и „А. - Б.“ЕООД-гр.К., ул.“Х. Д. *, ЕИК ***** да заплатят на „А. и.“ООД-с.В., ул. м-т „Б. п., кв. **, имот № ***, ЕИК ***** сумата 9 500 лв. – разноски за производството по спора пред апелативния съд за платено адвокатско

възнаграждение.

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК пред Върховния касационен съд – гр. София с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____